



ת"פ 10170/10/22 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת נתניה נגד אברהם אלפסי, זוהר מור - נידון

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10170-10-22 מדינת ישראל נ' אלפסי ואח'

לפני
בעניין:
המאשימה
מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת נתניה
ע"י ב"כ עוה"ד סיוון ועקנין
הנאשמים
1. אברהם אלפסי
ע"י ב"כ עוה"ד רעות שמחון וחגי פונדק
2. זוהר מור - נידון

גזר דין - נאשם 1

1. הנאשם 1 (להלן: הנאשם), הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון דיוני בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש בצוותא, לפי סעיף 380 וסעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
2. כחלק מהסדר הטיעון הדיוני התבקש שירות המבחן לבחון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, נסיבות ביצוע העבירה ולהגיש המלצותיו לבית המשפט. לבקשת ההגנה התבקש שירות המבחן אף להתייחס לסוגיית ההרשעה. בסופו של תהליך אבחון וטיפול, המליץ שירות המבחן על ענישה חינוכית שיקומית וכן המליץ לשקול בחיוב סיום ההליך ללא הרשעה.
3. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש הראוי שיושת על הנאשם, וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.
כתב האישום המתוקן
4. ביום 8.3.2022 בשעה 08:20 או סמוך לה, עמד המתלונן שעבר בחברת משלוחים עם רכבו על שביל הגישה הסמוך לבית העסק בו עובדים הנאשמים, וזאת במטרה לאתר כתובת בתוכנת ניווט. באותן הנסיבות ניגש הנאשם למתלונן, צעק עליו וקילל אותו על כך שחוסם את המעבר. מיד יצא המתלונן מרכבו כדי לשוחח עם הנאשם, והאחרון הכה את המתלונן באגרופים בפניו. בהמשך, בעוד המתלונן מנסה להתגונן מפני הנאשם, הגיע הנאשם 2, נטל מקל מטאטא שהיה במקום והכה במתלונן בראשו.
5. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חבלות בדמות פצע שטחי בעפעף התחתון משמאל וכן שבר באף עם תזוזה ימינה ותפיחות תת עורית והוא פונה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים לניאדו.
תסקירים מבחן
6. בפני בית המשפט מונחים שני תסקירי מבחן (11.9.2023, 9.1.2024) המגוללים את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, היסטוריה עבריינית והתייחסותו לעבירות, הערכת הסיכון כמו גם הסיכוי לשיקום. בסופו של

תהליך אבחון וטיפול המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן משך שנה וענישה בדמות של"צ בהיקף 180 שעות. כן המליץ לשקול בחיוב סיום ההליך ללא הרשעת הנאשם בדין. אפרט בקצרה.

תסקיר מבחן מיום 11.9.2023 - (להלן: התסקיר הראשון)

7. כעולה מהתסקיר, הנאשם בן 41, נשוי, אב לחמישה ילדים בגילאי שנתיים עד 13, עובד כעצמאי בתחום עבודות אלומיניום מזה עשרים שנים (הוצג אישור). הנאשם סיים 12 שנות לימוד ושירות צבאי מלא (הוצג חוגר). הוריו התגרשו כשהיה בן 18, הוא נמצא בקשר קרוב עם אמו ואחותו ולא מצוי בקשר עם אביו מזה 11 שנים.

8. הנאשם שלל בעייתיות בתחום הסמים והאלכוהול, בדיקת שתן שמסר נמצאה נקיה משרידי סם והוא נעדר הרשעות קודמות.

9. בהתייחסות למעשים בגינם נותן את הדין, הנאשם לקח אחריות חלקית על ביצוע העבירה. הנאשם תיאר כי ברקע ויכוח עם המתלונן אותו מצא חוסם את הכניסה לעסק שלו, לדבריו היה טרוד בצידו שנדרש להעמיס על משאית והמתלונן חסם את דרכו. הנאשם תאר כי היה מצוי בלחץ רב ביום זה ומעוניין היה לקדם את העובדה ולפיכך פנה למתלונן, קילל אותו ודרש ממנו לנסוע באופן תוקפני. בהמשך תיאר כי המתלונן יצא מרכבו וקירב פניו אליו באופן אותו חווה כמאיים ובתגובה הדף אותו בחוזקה עם ידיו לתוך פניו והמתלונן נפל. הנאשם שלל כי היכה את המתלונן ב"אגרופים" וחזר על עמדתו כי לנוכח היותו אדם גדול ממדים, ההדיפה אותו נחוותה באופן אחר. כן ציין כי המתלונן קם והרים לעברו סולם במטרה להכותו, במעמד זה הנאשם 2 שהוא עובד שלו, החל להכות את המתלונן בעזרת מקל מטאטא על מנת להרחיקו.

10. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצמצם מחומרת האלימות בה נקט כלפי המתלונן והיה עסוק בתיאור תוקפנות המתלונן כלפיו ותפס את עצמו כמי שנדרש להגן על עצמו מפני תקיפה. עם זאת, כן התייחס לכך שבדיעבד מבין כי התנהגותו כלפי המתלונן היא זו שהובילה לקרות האירוע, והבין שהאירוע יכול היה להיגרם בנזק רב יותר לכלל מעורביו. לצד זאת, ניכר כי הנאשם התקשה לגלות אמפטיה כלפי המתלונן והפגיעה בו.

11. הנאשם מסר כי מדובר באירוע חריג לאורח חייו וכי לאורך השנים לא לקח חלק בקונפליקט שהסלים לאלימות פיזית. לצד זאת מסר כי במצבי לחץ וקושי בעיקר במסגרת העבודה הוא נוטה להגיב באופן אימפולסיבי, מתבטא באופן בוטה וזאת מבלי לשקול באופן מלא השלכות התנהגותו. הנאשם מסר כי למד מהאירוע ומבין שעליו להימנע מכל התנהגות תוקפנית גם מילולית שעלולה להביא להסלמה כפי שעלה בעבירה הנדונה. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שחווה באופן מטלטל את מעורבותו בעבירה הנוכחית, חש בושה וכן הרתעה מההליך המשפטי המתנהל כנגדו.

12. בין גורמי הסיכון, שקל שירות המבחן את קשיי הנאשם לקחת אחריות מלאה על מעשיו, החזקתו בעמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות במצבים מסוימים, קשייו לראות את חלקו שהוביל להסלמת האירוע, קושי לגלות אמפתיה כלפי המתלונן ולהכיר בנזקים שיצר לו, וכן עמדתו הכוחנית כמו גם הצורך שלו לבסס מעמדו אל מול המתלונן. בין גורמי הסיכון, לקח שירות המבחן בחשבון כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, נעדר דפוסים עוברי חוק, העובדה כי ביטא רצון לקדם התבוננות ביקורתית על התנהלותו, תפקודו התעסוקתי היציב, הכרתו הראשונית בדפוסיו האימפולסיביים ורצונו הראשוני להשתלב בקבוצה טיפולית.

13. ממכלול הפרטים, העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם הינו נמוך והחומרה הצפויה נמוכה גם היא. בהתאם לאמור, ביקש שירות המבחן דחייה בת ארבעה חודשים לצורך שילוב הנאשם בקבוצה טיפולית והמשך בחינת מצבו.

תסקיר מבחן מיום 9.1.2024 - (להלן: התסקיר המשלים)

14. שירות המבחן עדכן כי בתקופת הדחייה, השתלב הנאשם בקבוצה ייעודית בתחום האלימות בשירות המבחן וההתרשמות שעלתה היא כי הנאשם מתייחס לקשייו בוויסות, ביטא הבנה לכך שזקוק לערוך שינוי ולרכוש כלים להתמודד בעתות כעס וקונפליקט, נכון להתבונן על עצמו ושיתף על אודות התנהגותו והבושה שחוה סביב ההליך המשפטי כנגדו. שירות המבחן מסר כי נוכח המלחמה ורשימת ההמתנה הארוכה, הנאשם השתלב בקבוצה אך לאחרונה ומצוי בשלב הראשוני של הטיפול, ועל אף ששירות המבחן התרשם כי הנכונות להשתלב בתהליך נעוצה, לפחות חלקה במוטיבציה חיצונית וחשש מתוצאות ההליך המשפטי, ואולם בהמשך להתבוננות שערך הנאשם בסיוע שירות המבחן בתהליך האבחון ולאור ההבנה כי יש ביכולתו להסתייע בתהליך הטיפול לשינוי דפוסי, המליץ שירות המבחן על העמדתו של הנאשם בצו מבחן למשך שנה, במהלכה יוכל הנאשם לקחת חלק בהליך קבוצתי ולהמשיך לבחון את דפוסי האלימים כפי שעלו בעת ביצוע העבירה הנוכחית. לצד זאת וכעונש חינוכי המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ בהיקף 180 שעות.

15. בנוסף, הנאשם העלה את החשש מהרשעתו בדיון, הציג מסמך שהעלה אינדיקציה לפגיעה קונקרטיית שעלולה להתרחש בהיקף עבודתו במידה ויורשע בדיון (תצהיר שהגיש בעלים של חברה עמה עובד הנאשם, שעסקיה נוגעים למתן שירותים למשרד הביטחון וחברות ביטחוניות העובדות רק עם אנשים ללא עבר פלילי). בהתאם, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב סיום ההליך בעניינו של הנאשם ללא הרשעתו בדיון.
טיעוני הצדדים לעונש

16. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם, ובהם שמירה על גופו ובטחונו של הפרט. בסקירת נסיבות ביצוע העבירה הודגשה עוצמת הפגיעה בערך המוגן, בעת שהנאשם, בחר לפתור ויכוח סתמי בעניין חסימת כביש גישה בדרך הזרוע. המאשימה הדגישה כי על אף שהנאשם 2 לקח חלק באירוע האלימות, חלקו של הנאשם הוא מרכזי ועיקרי. הנאשם הוא זה שהחל באירוע, ובהתנהגותו התוקפנית והאלימה הסב לחבלות קשות למתלונן, שהצריכו טיפול רפואי בבית החולים. מכאן שאין להטיל על השניים עונש דומה. לפיכך, אליבא המאשימה יש לקבוע מתחם ענישה בין 8 ועד 18 חודשי מאסר וענישה נלווית. עמדתה תמכה בפסיקה.

17. באשר לקביעת העונש בתוך המתחם, זקפה המאשימה לטובת הנאשם את גילו, העדר הרשעות קודמות, הודייתו וחיסכון בזמן שיפוטי יקר. המאשימה לא התעלמה מהאופי החיובי של תסקירי המבחן אך לטעמה ההמלצה הסופית אינה תואמת את תוכנם של התסקירים וזאת לאור לקיחת האחריות החלקית, ומשאין המדובר בשיקום של ממש המצדיק חריגה מהמתחם. מכל מקום, לטעם המאשימה, המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה במקרה דנן אינה הולמת את חומרת העבירה ותוצאותיה, והמקרה אינו עומד במבחנים שנקבעו בהלכה הפסוקה, ולא הוכח כי אכן ייגרם לנאשם נזק קונקרטי באם יורשע בדיון והוא יכול למצוא אלטרנטיבות אחרות להמשך עיסוקו, לדוגמה, שימוש בעובדים אחרים שישנעו את הציוד עבורו.

18. מטעמים אלו, העונש הראוי לנאשם, כך לדעת המאשימה הוא 10 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן.

19. מנגד עמדה ב"כ הנאשם בטיעוניה על הנסיבות הרבות המצדיקות לטעמה ביטול הרשעה כהמלצת שירות המבחן. בתוך כך נטען כי מדובר באירוע אלימות קצר שאינו מאפיין את אורחות חייו של הנאשם ומצדיק קביעת מתחם שהגבול התחתון שבו הוא מאסר מותנה וצו של"צ. עוד התייחסה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה, היותו של הנאשם איש משפחה, מפרנס, נשוי ואב ל-5 ילדים קטנים, הודית הנאשם, לקיחת אחריות, חיסכון בזמן שיפוטי, נכונותו של הנאשם לפצות את המתלונן. עוד נטען כי הגם שההליך השיקומי רק בראשיתו, הנאשם נכון להמשיך

ולהתבונן בדפוסיו וניכר כי יוכל להירתם ולהיתרם מהליך שיקומי. כן נטען כי הרשעת הנאשם בדיון כדי לפגוע בפרנסתו ובפרנסת הסמוכים על שולחנו, וזאת לאור אופי עבודתו ובכלל זה, השתתפותו במכרזים ממשלתיים, שיתוף הפעולה שמקיים עם לקוחותיו המספקים בין היתר שירות לגורמים ביטחוניים ומשכך מתחייבים שלא לקיים קשרים עסקיים עם עובדים שלחובתם הרשעות קודמות (מסמכים הוגשו לנט המשפט לאחר שנשמעו טיעונים לעונש).

20. מטעמים אלו, ביקשה ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות שירות המבחן, להימנע מהרשעתו של הנאשם בדיון, ולהעמידו בצו מבחן לצד צו של"צ.

21. בדברו האחרון מסר הנאשם את הדברים הבאים: "למדתי הרבה מהמקרה הזה. אני לא קשור לעולם הזה. ברגע שזה קרה, כל החיים שלי נעצרו, יש לי הרבה דברים בתכנונים שלי לעתיד, וזה ממש חשוב לי. אני בטוח שאני בחיים לא אהיה פה".

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

22. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

23. הנאשם במעשיו פגע בערכים חברתיים מוגנים שעניינם שמירה על זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חיי ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. כן נפגעה האוטונומיה של הפרט להתהלך ולנוע בחופשיות בכל מקום שייבחר מבלי שיותקף או ייפגע.

24. בית המשפט העליון חזר ועמד על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות המבצעות במרחב הציבורי, כמו גם על הצורך להחמיר בענישה כדי לעקר ולשרש תופעה פסולה זו מקרבנו.

25. לעניין זה, אין לי אלה להפנות לרע"פ 3802/23 הדר נ' מדינת ישראל (18.5.2023) (להלן: עניין הדר), שם נקבעו הדברים הבאים:

"בית משפט זה שב ומדגיש חדשות לבקרים את חומרתן של עבירות האלימות, אשר נדרשת בהן מדיניות ענישה ממשית שיש בה כדי להעביר מסר ברור בדבר החומרה הטמונה בהן (רע"פ 2731/23 מרקה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (30.4.2023)). בפרט ביחס לעבירות "אלימות בדרכים", בעבר ציינתי כי: "התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה" (רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (2.8.2018)).

26. כן ראו רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020):

"תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה".... אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור".

27. ובע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010):

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חירות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי משפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים...שישקפו ערכים של גמול והרתעה".

28. מקרי אלימות רבים מתרחשים ברחובות העיר, המקרה הנוכחי אינו תופעה חריגה. הרחובות רוויים באלימות מילולית, קללות, תנועות מגונות והתנהגות מאיימת, אלימות פיזית על סוגיה וגוניה. בכל יום אנו עדים לעוד מקרה אלימות, עימותים בין אזרחים על רקע עניינים פעוטים כגון חסימת כביש או מעבר, ואפילו ויכוח על תור לקבלת שירות עלול להוביל לאלימות רבתית. אירוע רודף אירוע והמגמה מחריפה, בעיקר כאשר מדובר בסכסוכים בנוגע לשימוש בכביש ובכלל זה וויכוחים על חניות.

29. לא יהיה זה מופרז לומר כי גל האלימות הגורם לנזק לרכוש ולגוף ומעמיד את כלל המשתמשים בדרך בסיכון, מגיע לאחרונה לשיא שטרם נודע. התופעה מדאיגה מטרידה ופוגעת בתחושת הביטחון האישי במרחב הציבורי. על כן, אין בית המשפט יכול לצאת ידי חובתו מבלי שהמסר שייצא מלפניו יהיה ברור וחד משמעי. אין החברה המתקנת מוכנה ויכולה לסבול התנהגות בוטה ובריונית שכזו והיא תילחם בה בכל דרך ואמצעי על מנת לעקרה מן השורש (ראו מיני רבים רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2018)).

30. טרם נדון בפרטי המקרה הקונקרטי תובא להלן פסיקה שיש בה ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלימות, בעיקר על רקע סכסוכים בנוגע לשימוש בדרך, ובעיקר סכסוכי חנייה או חסימת מעבר, וזאת ככלי עזר בקביעת מתחם העונש ההולם. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לקביעת המתחם, אבהיר כי חלקם עולים בחומרתם על המקרה כאן וחלקם נופלים ממנו, הדבר כמובן נלקח בחשבון ומבוצעות ההתאמות הנדרשות לחומרה ולקולה.

31. עניין הדר: המבקש, נעדר הרשעות קודמות, סוכן ביטוח במקצועו, הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של חבלה חמורה. על פי עובדות כתב האישום, על רקע סכסוך בכביש, ניגש המתלונן את המבקש כדי להעיר לו על נהיגתו המסוכנת, נקש על חלון רכבו של המבקש, אך מאחר שזה האחרון התעלם ממנו, שב לרכבו. לפתע יצא המבקש מרכבו, בעט במתלונן, הלם בו בראשו ובפניו באמצעות אגרופיו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן חבלות שונות, ובכלל זה, חבלה בראשו; באזור פרונטלי (מצח) משמאל; בעיניו - המטומה פריאורביטלית ימין, אודם ודמעת בעין ימין; סימן חבלה בבית החזה משמאל; ושברים בצלעות 6-7 משמאל עם תזוזת פרגמנט. בית משפט השלום קבע את מתחם הענישה 10-30 חודשי מאסר, דחה את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, והשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים וענישה נלווית. ערעור ההגנה על חומרת העונש נדחה, כך גם בקשת רשות לערער.

32. רע"פ 8388/19 שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.2019) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, בנהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף ותקיפה הגורמת חבלה ממשית. על רקע ויכוח בכביש הנוגע למתן זכות קדימה, הנאשם גידף את המתלונן נמרצות, ניגש אל רכבו, פתח את דלת הרכב ומשך אותו החוצה. לאחר מכן, הכה הנאשם את המתלונן בראשו במכות אגרופ, דחף אותו והפילו, ובעט בו בעודו מנסה להתרומם מהרצפה. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלונן חבלות של ממש והוא נזקק לקבלת טיפול רפואי, וכן נגרם נזק למשקפיו ולמכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו. נקבע מתחם ענישה בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם הושת עונש מאסר בן-10 חודשי מאסר בפועל הכוללים הפעלת מאסר מותנה לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות הערעור.

33. רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2018) - המבקש הורשע בהתאם להודאתו באיומים,

תקיפת קטיין הגורמת חבלה של ממש, ונהיגה בפסילה. ביום האירוע נהג המבקש ברכב. המתלונן, בן כ-17, חצה את הרחוב בנתיב נסיעתו ונכנס למכוניתו של אביו. המבקש עצר את הרכב בו נהג, ניגש למתלונן וצעק עליו לצאת מן המכונית. הוא החל לגדף את המתלונן, ותקף אותו בשלושה אגרופים בפיו, באפו ומתחת לעינו, ואיים עליו כי "אם אני אראה אותך עוד פעם אחת, אתה תקבל בוקס". כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בפניו, כאב ראש ושיניים, סחרחורות וקשיי נשימה מהאף, והוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה נפרדים: בגין עבירות האלימות בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר, ובגין הנהיגה בפסילה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר. סופו של דבר גזר על המבקש שנת מאסר בפועל, המורכבת מ-8 חודשי מאסר בגין עבירות האלימות ו-4 חודשים במצבר בגין הנהיגה בפסילה. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור. בית המשפט העליון קבע כי הגם שיש טעם בטענתו, לפיה היה נכון לקבוע מתחם ענישה אחד משותף לעבירות בהן הורשע, ממילא העונש שנגזר עליו איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים. "אדרבה - חסד עשה עימו בית משפט השלום אשר גזר עליו עונש מקל ביחס לעבירות שביצע. התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".

34. רע"פ 8822/16 עזרי נ' מדינת ישראל (17.11.2016) - הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלונן, התקשר לנאשם וביקש ממנו להיזיז את רכבו שנמצא בחניה ברחוב סדן בעיר חולון. הנאשם הגיע למקום ומשהבחין כי נרשם לו דו"ח חניה, אחז בפניו של המתלונן והיכה בהם באמצעות אגרופו וגרם לשבר ונפיחות בלסת התחתונה וכתוצאה מכך אושפז המתלונן במשך 5 ימים בבית החולים. נקבע מתחם ענישה בין 7 עד 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועבירות נלוות. בית המשפט השלום סטה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודת שירות ורכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות לבית המשפט העליון.

35. עפ"ג 32922-02-23 דוידוב נ' מדינת ישראל (24.4.2023) - הנאשם נעדר הרשעות קודמות, הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה חמורה. לפי עובדות כתב האישום, במהלך נסיעה בכביש, כעס המתלונן על כך שהנאשם נהג בצורה מסוכנת בכביש, נצמד אל רכב הנאשם והפריע לו בנתיב נסיעתו ולכן יצא המתלונן מרכבו ניגש אל רכבו של הנאשם ואמר לנאשם "למה עשית את זה י'בן זונה?". בתגובה, אמר הנאשם למתלונן "למי קראת בן זונה?". מיד וסמוך לכך יצא הנאשם מרכבו ותקף את המתלונן במכות אגרופ לראשו ולאפו. כתוצאה מכך המתלונן נפל ארצה. הנאשם רכן לעבר המתלונן ואמר לו "י'בן זונה את מי אתה חושב שאתה מקלל?" והיכה אותו במכת אגרופ נוספת לפניו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלונן חבלה חמורה בדמות שבר ללא תזוזה בגשר אפו וכן נגרמו חבלות בדמות נפיחות בברך ושריטות בידיו. בית משפט השלום, מותב זה, קבע מתחם ענישה 10-24 חודשים לצד ענישה נלווית. על הנאשם נגזרו 12 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור ההגנה על חומרת העונש נמחק לאחר שנשמעו הערות בית המשפט המחוזי.

36. ע"פ (תל-אביב) 837-03-20 אלסייד נ' מדינת ישראל (1.7.2020) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובשתי עבירות של היזק לרכוש במזיד. רכבו של הנאשם חסם את רכבו של המתלונן וכאשר התבקש להיזיז את הרכב, סירב, המשיך במעשיו. כאשר הודע לו כי בכוונת המתלונן להזעיק את המשטרה, תקף הנאשם את אחד המתלוננים בכך שלפת בחוזקה בצווארו, חנק אותו, שרט את צווארו והחל להכותו באגרופים בפניו. כאשר חברו סייע בהדיפתו של הנאשם, העיף מידי את הטלפון הנייד וזה נשבר. מיד וסמוך, הניף הנאשם מוט ברזל לעבר המתלונן בעוד חברו מנסה לבלום אותו וכתוצאה מכך נפגע בידו השמאלית. לאחר מכן, גרם הנאשם שרט באמצעות המוט את רכבו של המתלונן וגרם לנזק. בהמשך המתלונן החל בבריחה והמערער רדף אחריו.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בדמות רגישות בצוואר, אדמומיות בצוואר והמטומה בקוטר 6 ס"מ בבטן
בצידה השמאלי ולחברו נגרמה חבלה של ממש בדמות סימן אדום בזרועו השמאלית. נקבע מתחם ענישה בין מאסר
שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט גזר על הנאשם, 9 חודשים
מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

37. עפ"ג (ירושלים) 52348-02-20 סופיר נ' מדינת ישראל (8.9.2020) - הנאשם בעל עבר פלילי שהתיישן
הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם תקף את המתלונן יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה.
באותן נסיבות, נסע המתלונן בקו 25 של אגד, בעוד שהנאשם יחד עם האחר נסעו ברכבו של הנאשם. הנאשם עצר את
רכבו באמצע הדרך. המתלונן ירד מהאוטובוס כדי לבדוק מדוע עצר הנאשם את רכבו, ודפק על חלון הרכב בחוזקה.
בתגובה, יצאו הנאשם והאחר מרכבם, היכו את המתלונן ודחפו אותו. המתלונן נדחף לאחור ופגע בגדר שהייתה במקום.
כתוצאה מכך, נגרמה למתלונן נפיחות בברכו. נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ועד
ל-18 חודשי מאסר. בית המשפט השלום לא מצא מקום לסטייה ממתחם הענישה וגזר על הנאשם, נשוי ואב ל-2 ילדים
קטנים, שהודה במיוחס לו אף כי הודאתו הייתה אמביוולנטית, שחסך בזמן שיפוטי ובהעדת העדים, תוך התחשבות בחלופי
הזמן והעדר פתיחת תיקים נוספים כנגדו, 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.
ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

38. ע"פ (חיפה) 43480-11-19 קורנט נ' מדינת ישראל (6.1.2020) - הנאשם נעדר עבר פלילי הורשע
לאחר שמיעת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. על רקע סכסוך חנייה תקף הנאשם את המתלונן בכך שדחף
אותו אל תוך מכוניתו. עקב כך, נפל המתלונן על גבו אל תוך הרכב, תוך שהוא נחבל בגבו ממעצור היד ברכבו, כן נחבל
המתלונן בזרוע ידו הימנית מההגה ברכבו. נקבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל שיכול
וירוצו בעבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים על הנאשם הושת עונש מאסר מותנה, צו מבחן, קנס ופיצוי. הערעור
שהוגש לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין נדחה.

39. כן אפנה למספר פסקי דין שיצאו תחת ידה של הערכאות הדיונית. ת"פ (תל-אביב) 56675-11-18
מדינת ישראל נ' ברו (3.5.2021); ת"פ 27555-03-19 מדינת ישראל נ' דנילוב (22.7.2022) - הוצג על ידי המאשימה;
ת"פ 11507-05-20 מדינת ישראל נ' בן (5.4.2022) - הוצג על ידי המאשימה; ת"פ (תל-אביב) 47160-01-16 מדינת
ישראל נ' קונסטנטינוב (7.9.2020); ת"פ (תל-אביב) 31122-10-17 מדינת ישראל נ' שוקרון (26.3.2019); ת"פ (תל-
אביב) 2676-03-16 מדינת ישראל נ' עוז (2.1.2019); ת"פ (תל-אביב) 5401-01-17 מדינת ישראל נ' סמימי
(14.11.2017). ת"פ 15827-01-18 מדינת ישראל נ' קורנט (6.10.2019) - הנאשם תקף את המתלונן על רקע
סכסוך חנייה בכך שדחף אותו לתוך מכוניתו. עקב כך נפל המתלונן על גבו תוך שהוא נחבל ממעצור היד ונחבל בידו
מההגה. מבלי להקל ראש, החבלה שנגרמה למתלונן אינה חמורה מאוד ולא הצריכה טיפול רפואי (הוצג על ידי
ההגנה).

40. מהמקובץ מעלה אפשר ללמוד כי בהתאם למדיניות הבלתי מתפשרת שמתווה בית המשפט העליון,
לרוב, נוהגים בתי המשפט, לקבוע את הגבול התחתון של מתחם העונש ההולם במספר חודשי עבודות שירות, בעוד
הגבול העליון של המתחם סופו במאסר בפועל וענישה נלווית.

41. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה, אומר כי עיינתי בפסקי הדין שהציגה ההגנה ולא
מצאתי כי הנדון דומה לראייה. כך למשל ת"פ 27503-07-01 מדינת ישראל נ' חדד (27.12.2023), עוסק באלימות
שננקטה במהלך בילוי אך החבלות שנגרמו הם בדרגת חמורה פחותה מעניינו. ת"פ 5330-11-21 מדינת ישראל נ'
אברהם (4.1.2022) עניינו אלימות שנקט הנאשם כלפי אביו, וכידוע מאפייני העבירות מעט שונים. ככלל אני סבורה
כי יש להתמקד בפסיקה בעלת קווי דמיון רבים ככל הניתן למקרה הנדון ולא די בזהות העבירות הנדונות.

42. ועתה לבחינת העבירה בנסיבותיה.

43. התנהגות הנאשם במקרה דנן היא התנהגות מסוכנת ובריונית המחייבת גינוי, וזאת משום חוסר הפרופורציה בין הגורם לתוצאה. עסקינן בעוד מקרה בו ויכוח על עניין פעוט בדמות חסימה של כביש גישה, הידרדר במהירות לאלימות, שתוצאותיה חמורות ועלולות היו להיות הרוג אסון, וכבר היו דברים מעולם.

44. המתלונן שעבד בחברת משלוחים עצר את רכבו בכניסה לבית העסק בו עבדו הנאשמים על מנת לאתר כתובת בתוכנת הניווט. לנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו, אך במקום לגלות סבלנות וסובלנות הוא מצא להעיר למתלונן על חסימת השביל, ובמקום להעיר למתלונן בצורה מכובדת ונעימה הוא נהג בתוקפנות, הרים את קולו ונקט בשפת רחוב. בעת שיצא המתלונן מרכבו במטרה לשוחח עם הנאשם, האחרון החל מפליא בו מכותיו, בקלות בלתי נסבלת ובאדישות מוחלטת לנזק שגורם במעשיו. האירוע לא הסתיים כאן והנאשם 2 אשר ראה את המתרחש הגיח ולא כבדי להשקיט שלום, אלא הצטרף לתקיפה והיכה את המתלונן באמצעות מקל של מטאטא.

45. נכון, כי מעשיו של הנאשם אינם מתוכננים ולא נעזר בכלי משחית אלא שהיכה את המתלונן, אך על עוצמתן של המכות יעידו כאלף עדים, סימני החבלה שעיתרו את פניו של המתלונן, ובכלל זה, פצע שטחי בעפעף התחתון משמאל וכן שבר באף עם תזוזה ימינה ונפיחות תת עורית, שהצריכו טיפול רפואי בבית החולים. על אף שאין בפני בית המשפט תצהיר נפגע עבירה, ומן הראוי שהמאשימה לכל הפחות תביא בטיעוניה את עמדתו, הרי ברור כי לא מדובר בחבלות זניחות ונקל לשער את הכאב והסבל שחווה המתלונן.

46. מעבר לחבלות הגלויות לעין, ישנה פגיעה לא מבוטלת בתחושת הביטחון והמוגנות. הציפייה הטבעית של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה. נקל לשער את תחושותיו של המתלונן אשר מצא את עצמו לפתע בבוקרו של יום מותקף בטבורה של עיר רק משום שביקש לאתר כתובת בתוכנת הניווט, לצורך עבודתו.

47. עוד יש להביא בעת קביעת המתחם בין יתר השיקולים את העונש שהושת על הנאשם 2 אשר נידון בהתאם להסכמות הצדדים לעונש הרתעתי צופה פני עתיד לצד רכיבי ענישה נוספים. זאת בהתאם לעיקרון אחידות הענישה המורה להחיל שיקולים דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות ובעלי נסיבות אישיות דומות תוך שמירה על יחס הולם בין הנאשמים השונים אשר ביצעו מעשים הנבדלים זה מזה במספרם וחומרתם. בבחינת ההבדלים בין הנאשמים יש לקחת בחשבון את חלקו המופחת של הנאשם 2 באירוע האלים אשר הורשע בעבירה של תקיפה סתם. הוא אינו מחולל העבירה והצטרף לנאשם בשלב יחסית מאוחר ולאחר שהמתלונן כבר ספג את נחת זרועו של הנאשם. וחשוב מכך, וזה גם העיקר, החבלות לא נגרמו בעטיים של מעשי הנאשם 2 אלא בעטים של מעשי הנאשם.

48. עוד אזכיר כי בבחינת הקשר בין הסדר טיעון ה"סגור" לבין גבולות מתחם העונש ההולם, יש לנהוג בזהירות מרבית. שכן, מתחם ענישה מגלם הערכה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה. והכרעה זו, כידוע, מבוססת על שורה של שיקולים, שרק אחד מהם הוא העונש שהוטל על שותף לעבירה. בעוד שהעונש שגיבשו הצדדים בהסדר הטיעון לוקח בחשבון נתונים רבים נוספים ובכלל זה, נסיבות אישיות, קיומן של הרשעות קודמות, ואף שיקולים ראייתיים שלא בהכרח חשופים במלואם בפני בית המשפט.

49. הנה אם כן, הנסיבות במקרה דנן, מתאפיינות בחומרה יתרה, עסקינן בהתנהגות אימפולסיבית, אלימה על רקע עניין פעוט. מסוג הסיטואציות המאפיינות את חיי היום יום ורבים נתקלים בהם ולא יעלה על הדעת כי פתרון קונפליקטים ומחלוקת מעין אלו יפתרו בכוח הזרוע. לכן, כאמירה נורמטיבית ערכית, הגבול התחתון של המתחם לא יכול לדעתי להיקבע במאסר מותנה, ומחייב לטעמי השתת עונש מוחשי. אחזור ואומר, חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם התנהגות בריונית מסוג זה במרחב הציבורי ויש להוקיע אותה מהשורש.

50. נוכח המפורט, מצאתי לקבוע את מתחם הענישה בין 6-18 חודשים לצד ענישה נלווית, לרבות קנס ופיצוי. באשר לפיצוי, כידוע, יכולתו הכלכלית של נאשם אינה שיקול לצורך קביעת שיעור הפיצוי. מידת הפיצוי נקבעת בהתאם לעבירות ונסיבות ביצוען, הנזק שנגרם לנפגע העבירה. שיעור הפיצוי בהליך פלילי הוא סמלי ונועד ליתן סעד מהיר ויעיל למי שניזוק ממעשי העבירה, ולבטח איננו ממצה את הסעדים בהן עשוי לזכות נפגע העבירה בהליך אזרחי, כמובן מבלי להביע עמדה לגופו של עניין.

גזירת העונש המתאים לנאשם ושאלת אי ההרשעה

51. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי המבחן ובמסמכים שהוגשו ובפסיקה הרבה שהגישו הצדדים, לא שוכנעתי כי עניינו של הנאשם נופל בגדרם של אותם חריגים שבחריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין. אנמק.

52. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדין, למעט מקרים חריגים שבחריגים בהם נמצא יחס שאינו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה. הרציונל העומד מאחורי כלל זה הוא הצורך להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, לשקף את הפסול שבמעשה העבירה בעיני החברה ולאפשר הטלת ענישה ראויה.

53. ההלכה בשאלת ההימנעות מהרשעה נקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: עניין כתב), כאשר החלטה לסיים את ההליך ללא הרשעה מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון - סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, השני - ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. על הנאשם הנטל להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ועליו לבסס פגיעה זו בראיות (רע"פ 5018/18 בזוגלו נ' מדינת ישראל ס' 9 (21.10.2018); רע"פ 1535/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל פס' 7 (15.03.2020); רע"פ 7224/04 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).

54. ההלכה הפסוקה הוסיפה וקבעה כי בין התבחינים השונים מתקיימת "מקבילית כוחות" במובן זה שכל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש המבקש להימנע מהרשעה להוכיח פגיעה קונקרטיה ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. וגם ההפך הוא הנכון. ככל שמעשה העבירה קל יותר אפשר שבית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. למותר להזכיר כי בחינת היחס בין התבחינים השונים תעשה רק מקום בו השתכנע בית המשפט כי סוג העבירה, בנסיבותיה מאפשר לוותר על הרשעה מבלי לפגוע בייתר שיקולי הענישה (ראו עפ"ג (מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.2.2012); ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 26443-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל (21.6.2015)).

55. מבלי לקבוע מסמרות אני סבורה כי עבירות אלימות על רקע סכסוך בנוגע לחנייה או חסימת דרך אינן מתאימות לביטולה של הרשעה, בפרט כאשר הנסיבות בעלות חומרה יתרה, כבעניינינו. עבירות מעין אלו כאמור הפכו לתופעה נפוצה ומדאיגה את כלל הציבור ויש בה לפגוע באופן קשה בתחושת המוגנות והביטחון. לכן מחויב בית המשפט בפסיקתו להעביר מסר ברור וחד משמעי לא רק לנאשם שנותן את הדין אלא לרבים אחרים אשר עלולים לחטוא כשם שחטא הנאשם ולסבור שאפשר לפתור סכסוכים וקונפליקטים בדרכים אלימות.

56. עניינו של הנאשם לא רק שאינו עובר את המשוכה בכל הנוגע לתנאי הראשון, הוא אף אינו עונה על התנאי השני. הנאשם יליד 1982, נשוי, אב לחמישה ילדים קטינים, אין לחובתו הרשעות קודמות, עובד באופן מסודר כעצמאי בתחום האלומיניום ומזה כעשרים שנה, ולכאורה נורמטיבי. עם זאת, לא הוכיח במידה הנדרשת כי יגרם כתוצאה מההרשעה נזק מוחשי וקונקרטי להבדיל מקביעה כי ביצע את העבירה, ואף אין בפנינו שיקום מרשים או יוצא

דופן.

57. הנאשם אכן הודה ולקח אחריות על התנהגותו האלימה, אך כעולה מתסקיר המבחן, נטילת האחריות היא חלקית והנאשם מצמצם מחומרת מעשיו. בתוך כך תיאר את שהתרחש בפער ניכר לעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה, ושלל כי היכה את המתלונן באגרופים וניכר שגם בחלוף הזמן ועל אף ההליך הפלילי המתנהל הוא תופס את התנהגותו האלימה והמכוערת כחלק מזכותו להגנה עצמית. בדיעבד אמנם מסר הנאשם כי מבין שהתנהגותו הובילה לקרות האירוע ותוצאות המקרה עשויות היו עשויות להיות קשות יותר, הוא התקשה לגלות אמפטיה כלפי המתלונן והפגיעה שהסב לו במעשיו (תסקיר ראשון). התרשמות זו מתחזקת לאור דבריו האחרונים של הנאשם בבית המשפט, ניכר כי הוא עסוק במחירים אותם משלם בעקבות ההליך הפלילי, ועל הנזקים שהסב לנפגע העבירה לא אמר מילה ואפילו לא חצי מילה.

58. לא זו אף זו, הנאשם מסר כי לאורך השנים לא לקח חלק בקונפליקט שהסלים לאלימות פיזית, אך שיתף כי במצבי לחץ וקושי, בעיקר במסגרת העבודה, נוטה להגיב באימפולסיביות ובבוטות מבלי לשקול באופן מלא השלכות התנהגותו (תסקיר ראשון). ושירות המבחן התרשם כי הרצון שמביע הנאשם באשר לשילובו בטיפול נובע ממוטיבציה חיצונית וחשש מתוצאות ההליך המשפטי (תסקיר משלים).

59. מכאן, ובהינתן התרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות במצבים מסוימים, ולאור חומרת המעשים ותוצאותיהם, והצורך של הנאשם לבסס מעמדו אל מול המתלונן בכוח, ומבלי להתעלם מהעדר הרשעות קודמות או מרצונו של הנאשם להשתלב בטיפול, קשה לקבל את הערכת שירות המבחן לפיה רמת הסיכון להישנות עבירה היא נמוכה וכך גם תוצאותיה. מכל מקום, הערכת הסיכון להישנות עבירות בעתיד שמורה לבית המשפט. ותסקיר שירות המבחן מהווה כלי עזר בלבד.

60. לצד זאת נכונה אני לקבל את הערכת שירות המבחן לפיה העובדה כי לא נפתחו תיקים נוספים, וההליך הטיפולי כמו גם הרצון שמביע הנאשם להמשך הטיפול, עשויים להפחית עם הזמן את רמת הסיכון. אך ההליך הטיפולי טרם קרם עור וגידים והדרך לשיקום המיוחל ולשינוי בעמדות הנאשם ובתפיסותיו, עוד ארוכה. אזכיר כי סטייה ממתחם הענישה שמורה למקרים חריגים בהם שיקולי שיקום מובהקים מצדיקים זאת, ואל לנו להפוך את החריג לכלל ואת הכלל לחריג.

61. באשר לפגיעה הקונקרטית הנטענת במקור התעסוקה. הנאשם הציג בפני בית המשפט, כשם שהציג בפני שירות המבחן, מסמכים המלמדים על היותו עצמאי בתחום האלומיניום וכן מכתב מחברה עמה נוהג לשתף פעולה (הוגשו למערכת נט המשפט לאחר הטענות לעונש). ממכתב זה עולה כי החברה נותנת שירותים לגורמים שונים, ובהן גורמים ממשלתיים וביטחוניים, והנאשם הוא אחראי על תפעול ושינוי האספקה.

62. גם בהתעלם מהעובדה כי המכתב אינו מתייחס לשאלה האם קשרי העבודה ימשיכו להתקיים באם ייקבע כי ביצע את העבירה, וגם בהתעלם מהעובדה כי על אף שהנאשם הורשע לפני כשנה ועוד ביום 21.2.2023 ועל אף הרשעתו בדין, עבודתו כקבלן משנה לא הופסקה, לא שוכנעתי כי הרשעה עשויה לגרום לנזק קונקרטי חמור.

63. מהמכתב שהוצג, אפשר ללמוד כי הקשר עם גורמים ממשלתיים וביטחוניים הוא עקיף ובאמצעות חברה עמה מנהל הנאשם קשרי עבודה. לפיכך, ובהנחה שקושי זה אינו יכול להיפתר בדרכים אחרות, ובכלל זה על דרך של העסקת גורם ביניים, הרי הרשעה עלולה להביא לכל היותר לצמצום היקף העבודה, עם חברה אחת מיני לקוחותיו הרבים של הנאשם אשר עובד כעצמאי בתחום האלומיניום שנים רבות. הרשעה לא תסתום את הגולל על המשך עבודתו ולא תגדע את מטה לחמו. הדבר נכון גם ביחס לטענה לפיה הרשעה תסכל את יכולתו של הנאשם להשתתף במכרזים ממשלתיים. בהקשר זה אף ראוי להזכיר כי הנאשם העיד על עצמו כי השתתף במכרז מעין זה, לפני כשלוש שנים לערך,

ולא זכה, במנותק מסוגיית קיומו או העדרו של רישום פלילי.

64. הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות אכן עשויה לפגוע בפרנסת הנאשם, אך הפגיעה היא זמנית ואינהרנטית להטלת עונש מסוג זה והיא נכונה לנאשם כמו גם לרבים אחרים. נתון זה כשלעצמו אינו יכול לפטור אותו כלל מעונש מקום שבו עונש זה מתחייב מן העבירה שבנסיבותיה הורשע, כבעניינינו.

65. מהתסקירים ניכר כי השיקולים המרכזיים שעמדו לנגד עיני שירות המבחן העדר הרשעות קודמות וחשש מפני פגיעה אפשרית במקור התעסוקה, בעוד שחומרת העבירה ותוצאותיה נדחקו לקרן פינה. נכון כי מדובר בשיקולים רלבנטיים וחשובים, ואולם הם אינם השיקולים היחידים, המרכזיים או הבלעדיים, ולבטח אין יתר שיקולי הענישה ובהם גמול והרתעה נסוגים מפניהם.

66. למותר לציין כי השיקולים לאורם פועל שירות המבחן במלאכת גיבוש המלצותיו, אינם בהכרח חופפים באופן מלא למגוון השיקולים שבית המשפט נדרש לאזן ביניהם בגזירת העונש. המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה ואין באמור בה לכבול את ידי בית המשפט (ראו: רע"פ 1756/16 ימיני נ' מדינת ישראל פסקה 11 (16.3.2016); רע"פ 10904/04 מיארה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.12.2004); רע"פ 6908/04 איבגי נ' מדינת ישראל (27.7.2004); ע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 13 (14.11.2018); ע"פ 4472/16 עווד נ' מדינת ישראל פסקה 7 (15.06.2016); ע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 10 (5.8.2013)).

67. להשלמת התמונה, אומר כי הפסיקה בסוגיית אי הרשעה רבה ומגוונת, ובהחלט ישנם מקרים בהם נמנעו בתי משפט מהרשעה בעבירות שונות וגם במקרים בעלי דמיון לעניינינו. עם זאת, העיון בפסיקה ענפה ילמד כי הדבר נעשה במשורה, ורבים הם יותר המקרים בהם נדחתה עתירת ההגנה להימנע מהרשעה, זאת לאור האינטרס הציבורי המובהק במיגור תופעת האלימות. ראו לדוגמה: עפ"ג 23-03-23949 מועלם נ' מדינת ישראל (20.5.2023); עפ"ג 22-08-25243 פולשני נ' מדינת ישראל (4.12.2022); עפ"ג 16-09-12210 מדינת ישראל נ' כהן (7.5.2017); עפ"ג 17-08-37109 מדינת ישראל נ' הרצל (2.11.2017); ת"פ 18-01-15827 מדינת ישראל נ' קורנט (6.10.2019) - הוצג על ידי ההגנה; ת"פ 15-08-21092 מדינת ישראל נ' חריזמן (14.2.2017); ת"פ 15-09-31052 מדינת ישראל נ' הרוש (15.10.2017); ת"פ 17-03-18767 מדינת ישראל נ' אמסלם (17.11.2018).

68. כך או כך, לא מצאתי כי אפשר להקיש ממקרים חריגים שבחריגים בהם נמנעו בתי משפט מהרשעה, לענייני של הנאשם, אשר חמור מהיבטים רבים. אין צורך להזכיר, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית וכל מקרה נבחן לגופו תוך עריכת איזון הולם. גם כאן, אל לנו להפוך את החריג לכלל ואת הכלל לחריג.

69. בהינתן המקובץ, לא מצאתי כי זהו המקרה המתאים לביטולה של הרשעה. על אף שאין בנסיבות הרבות שעומדות לזכות הנאשם להצדיק הימנעות מהרשעה, הן תשמשה לקביעת העונש הראוי בגדרי המתחם ויעמדו את העונש בתחתית המתחם.

תוצאה

70. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות הדעת הממונה מיום 17.8.2023 הנאשם יתייצב לריצוי עונש עבודות שירות במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של שב"ס ביום 15.3.2024 בשעה 08:00. הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריה.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון לרבות אימים.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.

ד. קנס בסך 1,800 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 3 תשלומים, התשלום הראשון ישולם עד ולא יאוחר מיום 10.4.2024 ויתר התשלומים ישולמו בכל 10 לכל חודש שלאחריו.

ה. פיצוי בסך 3,600 ₪ לע.ת.1. הפיצוי ישולם ב- 4 תשלומים, התשלום הראשון ישולם עד ולא יאוחר מיום 10.4.2024 ויתר התשלומים ישולמו בכל 10 לכל חודש שלאחריו.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

- כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;
- במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ג' אדר א' תשפ"ד, 12 פברואר 2024, במעמד הצדדים.